

Nr 297.

Av herr Weiland m. fl., om rätt för sparbankerna att bedriva premiesparrörelse.

De ekonomiska förhållandena i landet synes bli allt mer och mer komplicerade, och regleringar av olika slag anses vara nödvändiga för att någorlunda rättvisa skall kunna skapas olika folkgrupper emellan. Att penningpolitiken härvidlag intar en framskjuten plats torde ingen vid det här laget vilja förneka, och åtgärder, som på detta område vidtages, ingriper på ett mer eller mindre framträdande sätt i varje familjs och varje enskild persons livsföring. En fortlöpande och för de flesta kännbar penningvärdeförsämring har under flera år ägt rum. Detta har inte utgjort någon stimulans för det enskilda sparandet, ty man har sagt sig: Om jag sparar en slant i dag, så har jag ingen garanti för att jag kan få igen den någorlunda ogravrad till sitt värde i framtiden. Man är dock allmänt överens om att sparandet har en stor betydelse och sätter samhället och enskilda i stånd att göra värdefulla insatser för hela folkets bästa genom det samlade kapital, som kan ställas till dess förfogande. Den sparpropaganda, som bedrivits här i landet, har säkerligen varit till gagn, men fråga är, om den haft tillräcklig effekt. Därom torde dock i varje fall meningarna vara ganska delade, och på de flesta håll är man nog av den uppfattningen, att nya argument och nya sparformer behövs för att i samhället behövt kapital skall kunna hopsamlas. Detta är icke något som är särskilt utmärkande för vårt land. Samma problem har man i ett flertal andra länder, och åtskilliga åtgärder har på somliga håll vidtagits i syfte att främja det enskilda sparandet. En sådan åtgärd är det tyska premiesparandet, en kombination av sparande och lotteri. Det första positiva beslutet i den riktningen fattades i augusti 1951, då banktillsyningsmyndigheterna i Tyskland beslöt rekommendera denna sparform. Förslaget var sedan uppe till diskussion i olika instanser och blev av de flesta tillstyrkt. Från lotterimyndigheternas sida restes dock ett ganska hårt motstånd, men slutligen fann man även där lämpligt att gå med på saken, och den 1 januari 1952 kunde premiesparandet påbörjas. De hittills vunna erfarenheterna är också sådana, att man anser sig ha all anledning att fortsätta på den inslagna vägen, även om man funnit sig böra vidtaga vissa justeringar i den ursprungliga uppläggningsen.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t må, om möjligt till innevarande års riksdag, framlägga förslag till bestämmelser, enligt vilka landets sparbanker äger rätt att bedriva premiesparrörelse i huvudsak efter de principer som gäller för det tyska premiesparandet.

Stockholm den 27 januari 1953.

Hj. Weiland.
R. Lundqvist.

Johan Sunne.
Birger Andersson.

B. A. Nilsson.
Ewald Johannesson.